

Μηνιαία Έκδοση

Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος

Μοναγρούλλι - Λεμεσός

Έτος 3^ο Τεύχος Αρ.11 – Ιούνιος 2010

«Ο ΤΗΡΩΝ»

<http://o-tiron.blogspot.com>

† Άγιος Λουκάς Αρχιεπίσκοπος Συμφερουπόλεως της Κριμαίας † Το θαύμα στον μικρό πιανίστα † Η επίσκεψη του Πάπα σκανδαλίζει τους Πιστούς (Μητροπολίτη Λεμεσού Αθανασίου) † Για ποιο λόγο λέμε την ευχή
† Ο Αγ. Τύχων και τα σταφύλια
† Η μεταστροφή μου στην Ορθοδοξία

Άγιος Λουκάς Αρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως της Κριμαίας

Ο εν άγίοις πατήρ ημών Λουκάς ο νέος καταγόταν από την πόλη Κέρτς της Χερσονήσου της Κριμαίας (Ουκρανία). Πατέρας του ήταν ο Φέλιξ Βόινο-Γιασενέτσκι, ρωμαιοκαθολικός, και μητέρα του η Μαρία, ορθόδοξη. Το κοσμικό του όνομα ήταν Βαλεντίν.

Μικρός, σύχναζε στη Λαύρα του Κιέβου, επισκεπτόταν για ώρες τα άγια λείψανα κι εκεί πήρε τα σπέρματα της θείας χάριτος και τα αύξανε μέσα στην καρδιά του.

Όταν μεγάλωσε, σπούδασε την ιατρική επιστήμη στο Πανεπιστήμιο του Κιέβου, όπου αρίστευσε. Νυμφεύτηκε την Άννα Βασιλίγιεβνα κι απέκτησαν τέσσερα παιδιά.

Ο Θεός πήρε πρόωρα τη γυναίκα του κι έτσι ο Βαλεντίν, ο ιατρός, χειροτονήθηκε ιερέας με το όνομα Λουκάς και αργότερα επίσκοπος. Είχε πάρη χάρη από το Θεό να χειρουργεί με μεγάλη επιτυχία και να σώζει από βέβαιο θάνατο πολλούς αρρώστους. Διέπρεψε στις εγχειρήσεις των οφθαλμών και στη θεραπεία των πυογόνων

λοιμώξεων. Από τους ασθενείς του δεν έπαιρνε ποτέ χρήματα, ενώ έδινε και το μισθό του σε αγαθοεργίες.

Έγινε καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Τασκένδης στην έδρα της τοπογραφικής ανατομίας και χειρουργικής, δημοσίευσε σημαντικότερες επιστημονικές μελέτες και απέσπασε ανώτατα κρατικά βραβεία. Ως ιατρός και Ιεράρχης ομολόγησε θαρραλέα το όνομα του Ιησού Χριστού προ των δικαστικών βημάτων και ενώπιον αθέων ανδρών.

Για την άφοβη πίστη του κλείστηκε σε φυλακές, γνώρισε διωγμούς και εξορίες, υπέμεινε μαρτύρια.

Ενισχυόμενος από τη θεϊκή χάρη έμεινε ανυποχώρητος ομολογητής της ορθοδόξου πίστεως.

Στα 70 χρόνια του έγινε αρχιεπίσκοπος Συμφερουπόλεως και Κριμαίας. Κοιμήθηκε εν ειρήνη στη Συμφερούπολη το 1961 και άφησε φήμη αγίου Ιεράρχη και σοφού ιατρού. Το 1995 ανακηρύχθηκε άγιος από την Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία και το 1996 έγινε η ανακομιδή των λειψάνων του, που εξέπεμπαν μια άρρητη ευωδία και θεράπευσαν πολλούς ασθενείς. Η μνήμη του ορίστηκε να τιμάται στις 11 Ιουνίου, επέτειο της

κοίμησης του. Ο τάφος του αγίου Λουκά, του Ρώσου, του ιατρού βρίσκεται στη Συμφερούπολη της Κριμαίας.

Ο δικαιοκρίτης Θεός του χάρισε και εν ζωή και μετά το θάνατο του ενεργήματα θαυμαστά υπερφυσικών δυνάμεων. Τα θαύματα του μεγάλου νεοφανούς αγίου απλώνονται σ' όλο τον κόσμο και στην Κύπρο μας.

Να έχουμε τις πρεσβείες του.

(Από το τεύχος που μοιράστηκε στο συνέδριο Κύπρου που διοργάνωσε η Ιερά Μητρόπολις Λεμεσού στις 1 και 2 Νοεμβρίου 2008 από την επιτροπή ανεγέρσεως του ιερού Ναού Αγίου Λουκά, Αρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως της Κριμαίας, στην Λεμεσό).

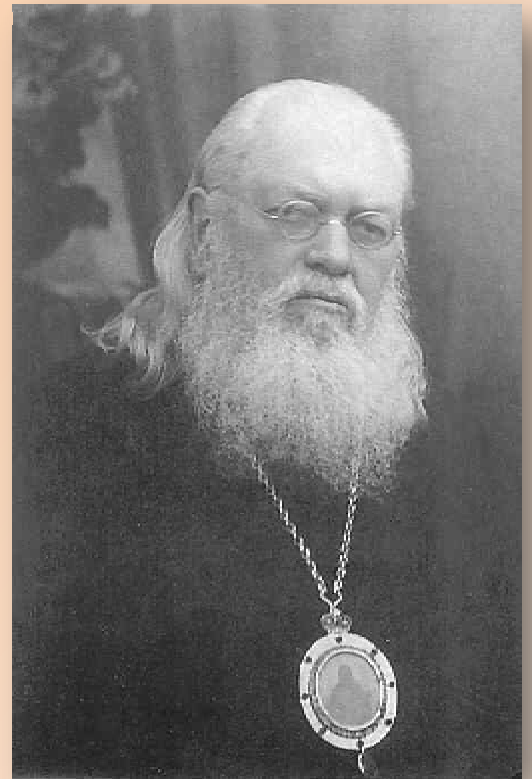

Το Θαύμα στο μικρό πιανίστα.

Το Καλοκαίρι του 2001 ήλθε στην πόλη Θεοδοσία της Κριμαίας από το Σεβερομόρσκ (πόλη της Βόρειας Ρωσίας) ο δεκάχρονος Ναζάρ Σταντνιτσένκο, για να παραθερίσει με τη γιαγιά του. Ο Ναζάρ έπαιζε πολύ ωραίο πιάνο. Κάποια μέρα όμως το μικρό αγόρι πήγε να περάσει την πόρτα του σπιτιού, η πόρτα έκλεισε και του έπιασε τα δύο μεσαία δάχτυλα. Το τραύμα ήταν βαθύ.

Το παιδί μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο της Θεοδοσίας και οι γιατροί διαπίστωσαν ότι οι δύο ονυχοφόρες φάλαγγες ήταν ακρωτηριασμένες. Το παιδί ήταν ιδιαίτερα λυπημένο και έλεγε κλαίγοντας: «Τώρα δεν θα ξαναπαίξω πιάνο...». Μετά την εγχείρηση, η μητέρα του Σβετλάνα έδεσε στο πληγωμένο χέρι του γιου της μια εικονίτσα του Αγίου Λουκά, παρακαλώντας τον να ελαφρύνει τον πόνο του παιδιού.

Η διαδικασία της επούλωσης ήταν πολύ γρήγορη και λίγο καιρό μετά εκεί στις μετεγχειρητικές τομές, άρχισε το κολόβωμα των δακτύλων να μεγεθύνεται. Και προς έκπληξη όλων οι ακρωτηριασμένες φάλαγγες των δακτύλων άρχισαν να αναγεννιούνται. Σε λίγες μέρες αποκαταστάθηκαν πλήρως, μαζί με την αναγέννηση των δύο ονύχων, χωρίς μάλιστα να αφήσουν κανένα σημάδι ή ελάττωμα!

Η επίσκεψη Πάπα σκανδαλίζει τους πιστούς.

Κινδυνεύουμε από κάτι;

Δεν λέω ότι κινδυνεύουμε με την έλευση του Πάπα, δεν θα προδώσουμε την πίστη μας ή θα αλωθεί η ορθόδοξη Εκκλησία. Απλώς έδωσε αφορμή σε διάφορους κύκλους παλαισημερολογιτών να μας κατηγορούν ότι είμαστε ενδοτικοί, ότι έχουμε υποχωρήσει από τις αρχές της ορθοδόξου πίστεως και έχουν δημιουργηθεί αρκετά ερωτηματικά σε αρκετό κόσμο. Βέβαια ο Πάπας προσκλήθηκε από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και ο Αρχιεπίσκοπος έδωσε τη συγκατάθεσή του.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης συναντήθηκε με τον Πάπα και ξεκίνησε ένας διάλογος μεταξύ των Εκκλησιών.

Όπως είπα, ο διάλογος δεν είναι κακό πράγμα όταν γίνεται με τις σωστές προϋποθέσεις, αλλά είναι λάθος να λέμε σε αυτούς τους ανθρώπους ότι τους αναγνωρίζουμε ως Εκκλησία, ότι αναγνωρίζουμε τον Πάπα ως Επίσκοπο, ως εν Χριστώ αδελφό μας στην ιεροσύνη και στην πίστη. Αυτό δεν μπορώ να το δεχτώ διότι λέμε ψέματα, αφού όλοι οι Άγιοι Πατέρες διδάσκουν ακριβώς το αντίθετο. Ο Παπισμός είναι αίρεση και πηγή πολλών άλλων αιρέσεων που σήμερα ταλαιπωρούν την οικουμένη. Ένας σύγχρονος Άγιος, ο Άγιος Ιουστίνος ο Πόποβιτς είπε ότι στην ιστορία του ανθρωπίνου γένους υπήρξαν τρεις τραγικές πτώσεις: του πρωτοπλάστου Αδάμ, του μαθητή του Χριστού του Ιούδα και του Πάπα, ο οποίος ως πρώτος Επίσκοπος της Εκκλησίας όπως ήταν, εξέπεσε από την αποστολική πίστη, αποκόπηκε από την κανονική Εκκλησία και συμπαρέσυρε μαζί του πλήθη ανθρώπων μέχρι σήμερα.

Ο Θεός ένας είναι.

Ναι, ο Θεός είναι ένας και η Εκκλησία του Θεού είναι μια, γι' αυτό λέμε στο σύμβολο της πίστεως «εις Μίαν Αγίαν Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν». Αυτή η μια είναι η ορθόδοξη Εκκλησία, δεν υπάρχουν πολλές Εκκλησίες.

Δεν είναι εγωιστικό να θεωρούμε ότι μόνο εμείς είμαστε;

Δεν είναι εγωιστικό. Όταν για παράδειγμα λες ότι οι Ιταλοί δεν είναι Έλληνες που είναι η αλήθεια, δεν προσβάλεις τον άλλο. Με το να λέω του άλλου ότι δεν πειράζει που είσαι καθολικός και ότι ανήκουμε όλοι στην ίδια Εκκλησία, τον εμπαιζω από τη στιγμή που όλοι οι Άγιοι Πατέρες μας διδάσκουν ότι μία είναι η Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία του Χριστού.

Γιατί είναι η δική μας αυτή η Εκκλησία και όχι η Παπική;

Διότι η ορθόδοξη Εκκλησία διατηρεί την πίστη των Αποστόλων και την εμπειρία των προφητών απαρασάλευτη μέχρι σήμερα. Οι Παπικοί, δυστυχώς, μετά που αποκόπηκαν από την Εκκλησία έβαλαν πολλά αιρετικά δόγματα μέσα στην πίστη τους, άλλαξαν το σύμβολο της πίστεως και πάνω από όλα ανύψωσαν τον Πάπα σε κατ' εξοχήν και μοναδικό αντιπρόσωπο του Θεού επί της γης. Ο Πάπας λένε ότι είναι αλάθητος, όποιος δεν έχει κοινωνία με τον Πάπα δεν έχει κοινωνία με τον Θεό. Επισήμως τα διδάσκουν αυτά, μέσα από τις Συνόδους τους. Όταν προσθέτεις στο σύμβολο της Πίστεως πράγματα που οι Άγιοι Πατέρες δεν τα έγραψαν και πολλές άλλες κακοδοξίες, είναι αίρεση. Αυτή είναι η πραγματικότητα.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία πώς αντιμετωπίζει τους αιρετικούς;

Με πολλή αγάπη. Αγαπούμε τον Πάπα, αγαπούμε τους παπικούς όπως αγαπούμε κάθε άνθρωπο, δεν τους περιφρονούμε, δεν τους απορρίπτουμε ως πρόσωπα, αλλά δεν δεχόμαστε την αίρεση, δεν δεχόμαστε την κακοδοξία, δεν δεχόμαστε τις πλάνες. Επειδή τους αγαπούμε πρέπει να τους λέμε την αλήθεια.

Βέβαια ο καθένας έχει τη δική του αλήθεια. Γι' αυτό γίνεται ο διάλογος για να αποδειχτεί βάσει των πηγών της ιστορίας ποια Εκκλησία έχει διαφυλάξει την αποστολική πίστη και την αποστολική εμπειρία των Αγίων.

Υπάρχει μια κίνηση που κυκλοφορεί βιβλία

εναντίον του Πάπα και ετοιμάζουν εκδηλώσεις διαμαρτυρίας.

Όλα αυτά δεν με βρίσκουν σύμφωνο. Καμία ασχημία δεν πρέπει να γίνει, καμία αγένεια, καμία κακή διαγωγή. Αλλά το να πούμε τη γνώμη μας, αλίμονο, ζούμε σε δημοκρατικό πολίτευμα και άλλο να κάνω άσχημες ενέργειες. Ευθαρσώς και ενώπιον πάντων εγώ διαφωνώ με την έλευση του Πάπα στην Κύπρο και λέω με όλη μου την ψυχή ότι ο Πάπας είναι αιρετικός, δεν είναι Επίσκοπος, δεν είναι ορθόδοξος χριστιανός και αυτά τα λένε οι Άγιοι Πατέρες. Αν έχω λάθος είμαι έτοιμος να δεχτώ έλεγχο αλλά βάσει των Αγίων Πατέρων, όχι βάσει της νοοτροπίας της παγκοσμιοποίησης. Δεν σημαίνει ότι επειδή διαφωνώ κάνω αταξία και είμαι εκτός Εκκλησίας.

Αποσπάσματα από την συνέντευξη του Μητροπολίτη Λεμεσού στον κυριακάτικο φιλελεύθερο. (23 Μαΐου 2010) με θέμα την επίσκεψη του Πάπα στην Κύπρο. Με την Αντιγόνη Σολομωνίδου Δρουσιώτου

Για ποιο λόγο λέμε την ευχή

π. Χρ.: Γέροντα, προσπαθούμε, υψηλά νοήματα να τα απλουστεύσουμε. Εδώ, αυτά που έχετε γράψει, για να τα βιώσουν οι γέροντες και εσείς κατ' επέκτασιν χρειάστηκε κόπος και πόνος πολύς. Για πέστε μου, για πιο λόγο λέμε την ευχή; Βλέπετε, επαναλαμβάνω τα ερωτήματα, για να μπορέσουμε να δώσουμε κατά τον απλούστερο και τον καλύτερο και τον πνευματικότερο τρόπο, όλες αυτές τις έννοιες περί της ευχής.

π. Στ.: Για να απομακρύνουμε όσο το δυνατόν περισσότερο από κοντά μας την δαιμονική επίδραση, την επίδραση του διαβόλου. Τον βομβαρδισμό δηλαδή που δεχόμενα, από τους κακούς λογισμούς, τους αισχρούς, τους πονηρούς και τους βλασφήμους. Όλοι αυτοί οι λογισμοί οι οποίοι αποτελούν και την **πρώτη αιτία** για την πράξη της κακίας, γιατί πρώτα έρχεται ο λογισμός, μας παλεύει, προσπαθεί να μας ελκύσει, να κερδίσει την συγκατάθεση μας, και **κατόπιν να την κάνει πράξη**. Λοιπόν, για να καεί ο δαίμονας στην προσβολή του, λέμε την ευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με», άλλος τρόπος δεν υπάρχει. Ή περιφρονούμε τον λογισμό, τον οποιοδήποτε λογισμό, εννοώ πάντοτε τον κακό λογισμό, τον αισχρό, τον πονηρό και τον βλάσφημο, ή τον περιφρονούμε, και παράλληλα λέμε την ευχούλα «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με». **Για να καεί ο δαίμονας**. Μάστιζε λοιπόν πολεμίους.

από την συνέντευξη που έδωσε ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Στέφανος Αναγνωστόπουλος εις τον π. Χρυσάνθο Στελλάτο στις 10/7/2007, τα πλαίσια της εκπομπής «Λυχνοστάτης», του εκκλησιαστικού τηλεοπτικού σταθμού «ΛΥΧΝΟΣ» της Ιεράς Μητροπόλεως Πατρών

ό Γέροντας Πορφύριος γνώριζε πολύ καλά τά σχέδια του Παπισμού. «Μή φοβάστε», έλεγε, «οί διαθέσεις του Πάπα ανέκαθεν ήταν να υποτάξει την Όρθόδοξη Έκκλησία και θα έλθει ημέρα που ο διάλογος θα ματαιωθεί· τίποτε δέν πρόκειται να γίνει· άλλωστε οί ουνίτες, αυτός ο δούρειος ίππος, είναι φως φανάρι· ότι τούς ενδιαφέρει να αναγνωρίσουν οί Όρθόδοξοι κεφαλήν τόν Πάπα και τίποτε περισσότερο».

Ο άγιος Τύχων και τα σταφύλια

ΑΓΙΟΣ Τύχων, επίσκοπος Αμαθούντος (4ος 5ος αϊ-), είναι ένας από τους πιο γνωστούς Αγίους της Κύπρου. Πήρε την προσωνυμία του θαυματουργού για τα πολλά θαύματα που έκανε και όσο ζούσε, αλλά και μετά την κοίμησή του. Ένα απ' αυτά, εντυπωσιακό και παράδοξο, είναι και τούτο: Κάποτε μερικοί εργάτες φύτευαν αμπέλι σ' ένα χωράφι. Πάνω ατή δουλειά ένας απ' αυτούς πέταξε, σαν άχρηστα, μερικά ξερά κλήματα. 'Ο άγιος πήρε ένα τέτοιο κλήμα κι αφού προσευχήθηκε στο Θεό, παρακαλώντας τον να του δώσει ζωή και βλάστηση και καρπούς, το φύτεψε στο όνομα της 'Αγίας Τριάδος. και, ω του θαύματος! το ξερό εκείνο κλήμα αμέσως ρίζωσε, έβγαλε φύλλα, άνθισε κι έκανε σταφύλια σε όλους, όσοι τιμούν και πανηγυρίζουν τη μνήμη του αγίου. ώριμα και γλυκά! Κι ας ήταν μήνες πριν από την εποχή των σταφυλιών! Από τότε κάθε χρόνο το θαύμα επαναλαμβάνεται. Στις 16 Ιουνίου, ημέρα της μνήμης του αγίου, το κλήμα παρουσιάζει πρώιμα σταφύλια, ώριμα και γλυκά, που προσφέρονται σαν ευλογία στους πιστούς. για πολλά χρόνια μάλιστα μετά την κοίμησή του, γινόταν και τούτο το απίστευτο: τα σταφύλια ήταν πράσινα και ξινά, ως τη στιγμή που άρχιζε η θεία λειτουργία της εορτής. Τότε άρχιζαν και τα σταφύλια να μαυρίζουν και να γλυκαίνουν. 'Όταν τελείωνε η λειτουργία, τότε και τα σταφύλια γίνονταν μαύρα και γλυκύτατα. 'Όσοι τα γεύονταν, ένιωθαν μία παράξενη σωματική ευεξία και μίαν απέραντη ψυχική γαλήνη. το ίδιο συμβαίνει μέχρι σήμερα .

Θαύματα και Αποκαλύψεις από τη Θεία Λειτουργία
Έκδοση Ιεράς Μονής Παρακλήτου Αττικής

Τόσο μεγάλη είναι ή χαρά πού παρέχεται μέ
τά ἅγια μυστήρια, ὥστε ἔχει τή δύναμη νά
καθαρίσει καί νά ἀναγεννήσει κάθε
ἄνθρωπο, ἀνεξάρτητα ἀπό τό μέγεθος τῆς
ἁμαρτίας του.

Άγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σαρώφ

Η Μεταστροφή μου στην Ορθοδοξία

Κατάλαβα ότι, πράγματι, κάθε χριστιανός έχει την δυνατότητα να θυσιάζει ένα μέρος από το σύνολο της διδασκαλίας του για να φθάσει σε μία πληρέστερη καθαρότητα της πίστεώς του, με εξαίρεση τον ὀρθόδοξο χριστιανό, καθώς μόνο αυτός παραμένει σταθερά στην ουσία του χριστιανισμού, ή οποία αποτελεί την ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια, την αἰώνια καὶ ἀμετάβλητη.

Ένας ρωμαιοκαθολικός, για παράδειγμα, μπορεί να ἀρνηθεῖ τὸν Πάπα, ὅπως ἔκανα ἐγώ, ἢ να ἀναιρέσει τὴν περὶ καθαρτηρίου διδασκαλία ἢ να φέρει ἀντιρρήσεις στοὺς ὅρους τῆς ἐν Τριδέντῳ Συνόδου, χωρὶς γι' αὐτὸ να πᾶψει να εἶναι χριστιανός. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἕνας προτεστάντης μπορεί να ἀρνηθεῖ τὶς διδασκαλίες τῶν μεγάλων μεταρρυθμιστῶν σχετικὰ με τὴν θεία χάρη καὶ τὸν «προορισμό» καὶ να παραμένει ὡστόσο τὸ ἴδιο χριστιανός.

Μόνον ὁ ὀρθόδοξος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲν διαθέτει στὴν πίστη του ἄλλα στοιχεῖα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς οὐσιώδεις καὶ βασικὲς ἀλήθειες τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ ὁποῖες ἀποκαλύφθηκαν ἄμεσα ἀπὸ τὸν Θεὸ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ μόνη Ἐκκλησία ποὺ ποτὲ δὲν δέχθηκε να προτείνει στοὺς πιστοὺς τῆς τίποτα ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο «πάντοτε, παντοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς πάντες» θεωρήθηκε ὡς ἡ ἀπὸ Θεοῦ ἀποκαλυφθεῖσα διδασκαλία. Γι' αὐτὸ, τὸ να ἀσπαστεῖ κανεὶς τὴν Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο, παρὰ ὁ ἐναγκαλισμὸς τῆς πίστεως τοῦ Εὐαγγελίου στὴν πρωταρχικὴ τῆς διαύγεια, ἐνῶ ἀντίθετα ἂν τὴν ἀρνηθεῖ καὶ ἀποστατήσῃ ἀπὸ αὐτήν, εἶναι σὰν να ἀρνεῖται καὶ να ἀποστατεῖ ἀπὸ τὸν χριστιανισμό ἐξ ὁλοκλήρου.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ μοναδικὴ ἐκείνη Ἐκκλησία ἡ ὁποία, ὡς πιστὸς θεματοφύλακας τῆς εὐαγγελικῆς πίστεως, «οὐδέποτε ἄλλαξε κάτι σὲ αὐτὴν οὔτε ἀφαίρεσε οὔτε πρόσθεσε»· «δὲν ἀπέκοψε τὰ οὐσιώδη οὔτε συσώρευσε τὰ ἐπουσιώδη οὔτε ἔχασε κάτι δικό τῆς οὔτε ἄρπαξε κάτι ξένο, πάντοτε συνετὴ καὶ πιστὴ σὲ ὅσα κληρονόμησε», γιατί γνωρίζει ὅτι στὴν πίστη ποὺ τῆς δόθηκε ἅπαξ καὶ ἐξ ἀρχῆς δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε ἡ ἐλάχιστη ἀλλαγὴ, οὔτε κὰν ἀπὸ «ἄγγελου ἐξ οὐρανοῦ»· πόσω μᾶλλον ἀπὸ γῆινον ἄνθρωπο, ψεύτη καὶ ἁμαρτωλό!...

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ ἀληθινὴ νύμφη τοῦ Χριστοῦ «μὴ ἔχουσα σπῖλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' οὔσα ἁγία καὶ ἄμωμος». Αὐτὴ εἶναι ἡ Ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἡ μοναδικὴ Του, «ἡ ἀληθινὰ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία μάχεται ἐναντίον ὅλων τῶν αἱρέσεων. Να μάχεται μπορεί. Να ἡττᾶται ὅμως ποτέ. Μολονότι ὅλες οἱ αἱρέσεις καὶ τὰ σχίσματα ἀπὸ αὐτὴν ξεπήδησαν ὡς ἄχρηστα κλήματα, κομμένα ἀπὸ τὸ καθαυτὸ ἀμπέλι, αὐτὴ ὅμως παραμένει σταθερὴ στὴν ρίζα τῆς, στὴν ἑνωσὴ τῆς με τὸν Θεό». Ὅποιος τὴν ἀκολουθεῖ, τὸν Θεὸ ἀκολουθεῖ· ὅποιος ἀκούει τὴν φωνὴ τῆς, τοῦ Κυρίου τὴν φωνὴ ἀκούει· καὶ ὅποιος τὴν παρακούει, γίνεται ἐθνικός.

Επισκόπου Ναζιανζοῦ Παύλου Ντε Μπαγιεστέρ

Εκδόσεις Ἱερᾶς Βασιλικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Μαχαιρά – Κύπρος 2009

Μηνιαία Ἔκδοση Ι.Ν. Ἀγίου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος

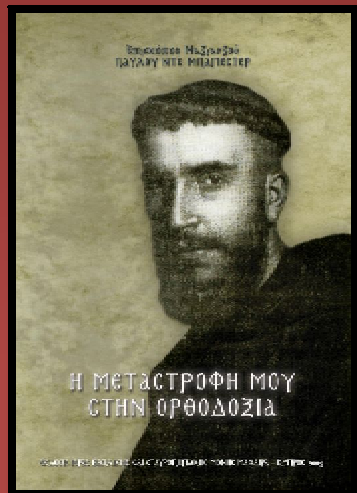
Ἔτος 3ον - Τεύχος 11^{ον} Ιούνιος 2010 «Ο ΤΗΡΩΝ»

Ἰδιοκτήτης: Ι.Ν. Ἀγίου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος (Μοναγρούλλι – Λεμεσός) Τηλ./Φάξ: 25632879.

Ἐφημέριος: Πρεσβ. Γεώργιος Κόρτας, Τηλ.: 99134050.

Παρεκκλήσια: (α) Ἀγίων Ἀναργύρων (β) Ἀγίας Παρασκευῆς

Υλικό Περιοδικού: Στὰ κείμενα διατηρεῖται ἡ ορθογραφία τῶν συγγραφέων. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν παρθεῖ ἀπὸ το διαδίκτυο. Ἰδιαίτερες εὐχαριστίες ἀνήκουν στὸ τυπογραφεῖο **Χριστάκη Χαραλάμπους**, τὸ ὁποῖο ἀνέλαβε τὰ ἔξοδα τοῦ μηνιαίου περιοδικοῦ

Ιστοσελίδα Ι.Ν.Αγ. Θεοδώρου Τήρωνος: <http://o-tiron.blogspot.com/>